

L'hora dels arribistes i grimpadors

El Dr. Pou i Godori que, nomenat per Madrid, exercí de Delegat de Treball a Barcelona i que, en temps pretèrits, havia fet públiques manifestacions de menyspreu i d'insult per als catalanistes, que inspirà campanyes durant la dictadura militar en contra de les nostres coses i dels nostres homes, que inicià i organitzà ell mateix un «homenaje» al general Barrera, —vegeu-lo en la fotografia en l'acte del lliurament del bastó de comandament, acompanyat de Milans del Bosch, Viver, Luengo, etc.—; que aconseguí en temps de la República i abans del 6 d'octubre de simular simpaties per l'Esquerra i pels seus homes, que el 8 d'octubre recomençà la seva tasca de servilisme als militars, malgrat el qual fou destituït del seu càrrec, després de la prèvia informació d'un minuciós expedient (cosa estranya en aquells dies i que diu com se-

ria de justificat el llençar-lo d'allà on es trobava); que més tard, incorporat a la CEDA, aconseguí la seva reposició, no efectiva, per la protesta enèrgica de nombroses entitats gremials que ho impediren; que fa sols quinze dies anava darrera els elements de Lliga Catalana perquè manaven i que ara es belluga per a què els elements d'Esquerra li facin lloc. Així ho féu el dia de la presa de possessió del Governador General segons fotografies aparegudes a la premsa barcelonina ens demostren. En canvi no pogueren fer-se'n a l'Alcaldia de Barcelona en el moment de la presa de possessió per l'alcalde popular senyor Pi i Sunyer, per haver-lo tret violentament d'aquell despaix un ciutadà que demostrà tenir exacta noció de ço que és l'ètica, la moral i la dignitat política ciutadana.

L'equívoc de certs partits

Moltes maneres hi ha de desvirtuar el fet nacional de Catalunya. L'un consisteix a invertir-se d'un fals catalanisme que dimana d'un complet provincialisme i falsa concepció de ço que ha d'ésser un esperit nacional oprimint en la lluita per a la seva emancipació col·lectiva. Aquests individus o formacions que així obren escampen la seva equivocada doctrina —que, segons ells, és la més eficaç per arribar a una plena llibertat del poble català— arreu dels contorns i pobles de la nostra pàtria. S'han creat un ambient de privilegi aprofitant-se de l'ensimismament en què està sumit el poble de Catalunya, desmoralitzat en el seu esperit nacional per la confusió que creen els postulats de certs partits d'autoritat reconeguda per la majoria equivocada del nostre poble, a la vegada que monopolitzant el sentit nacional i de llibertat que segons ells només es pot aconseguir enfonsant els termes nacionalistes cap una «conlleuància» amb els nostres governats opressors. Si la nostra personalitat i sentiment nacional ha de servir de joc a certes polítiques individuals deixant de banda el bàsic sentit doctrinari que tot poble que porta en si mateix una història política nacional imposa, del resultat i del fruit d'aquest joc ha de fer-ne responsables als qui investits d'una representació popular atorgada en moments de sofriment i persecució, no han sabut o volgut defensar i sustentar en nom dels herois que lluitaren i saber morir com a tals en acudir a reivindicar la tesi de la Llibertat condensada en l'esclavatge de la col·lectivitat.

Aquests diputats o representants pròpiament dits de Catalunya en aquests cinc

anys de República confusionista, han adoptat una trajectòria a seguir que segons sembla consisteix a declarar-se acordament a mantindre el ritme seguit fins ara d'adoptar com a nostres els principis jurídics imposats pel poder opressor del nostre poble, que digui's demòcrata o autòcrata sempre niarà en el seu més pregon sentiment la necessitat de conservar la personalitat integral d'Espanya.

Aquesta convicció nacional es veu afavorida pel fet que segons ells disfrutem d'un Estatut del qual en surten la reconeixença del nostre plet i les facilitats que del tal es desprenen ja que diuen que ens permet governar-nos a nosaltres mateixos. El somriure que els haurà vingut mantes vegades als homes que han format part dels governs liberals (?) que s'han constituït en aquests anys de República espanyola haurà denotat la commiseració que senten per la candidesa de la ingènua política d'aquests homes catalans que segons diuen escampen els ideals nacionalistes arreu de tots els recons i llocs en els quals hi hagin homes aptes per a comprendre'ls.

El poble català ha respost en aquesta hora i ha dipositat en ells la confiança plena de què sabran obrar com cal que obrin els homes per als quals Llibertat i Democràcia és el mot obligat en quants actes prenen part.

La confiança hi és dipositada. Veurem l'ús que en fan d'aquesta acta de diputat al «Parlamento de la República Española».

CLAUDI ESTEBAN

FIBLADES

El senyor Josep A. Ah! Trabal, hom pregunta, sense trobar contesta, on era el 6 d'Octubre. En canvi tothom sab que el dia 7 del mateix mes, visitava el Capità General Batet a la seva caserna.

I del propi senyor Trabal, es diu que el dia de la presa de possessió del Governador General senyor Moles —es veu que és l'home dels Governadors— va ésser cridat perquè el presentés el Poble. Catalunya, senyor Trabal, està cansada de Governadors Generals, perquè tingueu d'esmerçar el temps fent-ne presentacions.

Què passa a la Lliga?, hom pregunta: Sembla que hi ha *mar de fondo* entre dirigents i dirigits. Francisquet, encara no t'has cansat de tants fracassos?

Hem llegit a «La Humanitat» que el servei d'ordre de la jornada d'ahir era organitzada per un tal Reverter. No serà pas, aquest senyor, el mateix Reverter que ha pagat les despeses del centre d'En Trabal del carrer dels Archs?

Sembla que els grimpadors tornen a bellugar-se. Ara li toca el torn al cèlebre ex-Delegat del Treball interí, Pou Godori. Al seu descàrrec diu que va ésser destituït pel coronel Giménez Arenas. Nosaltres recordem, però, la veritat del fet. Pou Godori, va ésser portat al jutjat d'Instrucció acusat de malversació de cabals públics. En fi, un vulgar «straperlista».

Els *jòvenes bárbaros* han llençat un manifest fent acte de contricció. Potser que us lleueu massa tard, senyor Romà!

Si els radicals s'exclamen del cant d'«Els Segadors» és molt possible que coneguin els motius que donaren lloc a la seva creació.

En Trabal glorificador del 6 d'Octubre en els mitings és un farsant amb dues cares. El dia de l'enterrament del company comunista Josep Pujol, parlant amb els diputats Valdés i Aznar, deia que el 6 d'Octubre calia lligar-lo dins un sac i tirar-lo a mar.

Uns quants «caballeros straperlistas» han marxat a l'estranger per por del poble. Què en són de porucs! Què no saben que el poble només es queixa quant rep, perquè la seva gran consigna és Serenitat, Ordre i Disciplina per a quan guanya.

Els lerrouxistes fan campanya de «joc», avui el fan per les banderes.

«Renovación» de dissabte parla d'una pàtria indivisible, però no ha explicat perquè el seu fundador D. Alejandro s'ha quedat sense acta de diputat.

Ens diuen que una alta funcionària del departament de Treball, emparentada amb amb un diputat de l'E. R. de C., i o va poder sostreure's a la simpatia que tenia pel senyor Vallés i Pujals, i va treure's el «Carnet Electoral». El bo del cas, però, va ésser que per poc el dia de les eleccions no pogué votar amb tant exquisit document d'identitat.

Un avís als burgesos

Un dels punts del programa de govern que ha portat a la victòria el Front Popular, ha estat el de l'amnistia i retorn als llocs que ocupaven, dels obrers empresonats a conseqüència dels fets d'octubre.

L'Amnistia ha estat donada. Poc a poc els empresonats han anat recobrant la llibertat i reintegrant-se a les seves llars. Passats els primers moments de joia i d'efusió l'ex-empresonat ha hagut de tornar al taller, a la fàbrica o a l'oficina i reprendre el treball que abandonà en Octubre del 1934 per anar a defensar Catalunya. I aleshores la tragèdia ha sorgit. Molts patrons s'han negat a deixar treballar els que retornaven al seu lloc. Amb excuses i pretextes han impedit als nostres germans de reprendre el seu treball i obtenir així el jornal necessari per a subvenir a les despeses de la seva llar. Els burgesos, afiliats als partits d'«ordre» (?) en llur immensa majoria, declaren el pacte de la fam als qui saben anar a la presó dignament, serenament, amb la dignitat i la serenitat que dona el saber que s'ha complert amb el deure. No hi anaren per lladres, senyors burgesos aliats

de l'«straperlo». Hi anaren per ideals, i per ideals nobles. No teniu dret, per tant, a privar a aquests homes del que els cal per a viure honradament. No teniu dret a llençar a la misèria i a la desesperació a aquests homes i llurs famílies. Aquesta tàctica vostra, baixa i canallesca, no pot emprar-se. Si esteu creguts que encara manen Gil Robles i companyia, esteu equivocats. Si esteu creguts que aquest boicot us serà consentit, més equivocats encara. Els resultats de la vostra actitud seran ben diferents dels que us penseu.

Nosaltres demanem als companys que no els hagi estat permès de reprendre el seu treball, que ens facilitin el nom del patró o entitat que ho ha fet. Volem exposar al poble de Catalunya els noms d'aquests individus, i demanem a l'honorable Conseller del Treball de la Generalitat de Catalunya que s'apliqui tot el rigor de la Llei a aquests poc escrupulosos subjectes. La dignitat de Catalunya i del proletariat català així ho reclamen i així cal fer-ho.

F. J. Z.

redacció i administració:
ronda de sant pere, 70, pral.

Subscripció: Un trimestre, 3 ptes.
Un semestre, 5 »

ara !!

òrgan de les joventuts d'esquerra ESTAT CATALA
portantveu de les joventuts nacionalistes de catalunya